

**Справа «Шамрай проти України»
("Shamray v. Ukraine")**

У рішенні, ухваленому 6 вересня 2007 року у справі *«Шамрай проти України»*, Суд постановив, що:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- мало місце порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції;
- не було необхідності розглядати скаргу на предмет порушення ст. 13 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 1 850 євро як компенсацію моральної шкоди та відшкодування судових витрат.

Обставини справи.

Заявник Олександр Вікторович Шамрай є громадянином України, 1954 р. н., і проживає у м. Єнакієве.

У 1999 році заявник звернувся до суду з позовом проти свого колишніх працедавців – шахт «Єнакіївська» та «Полтавська», вимагаючи відшкодування шкоди, завданої його здоров'ю.

12 лютого 1999 року Єнакіївський міський суд зобов'язав шахту „Полтавська” виплатити заявнику грошову суму в 10 922 грн. 79 коп. 22 березня 1999 року Донецький обласний суд вніс зміни в це рішення, додатково присудивши заявнику виплату заборгованості з місячного утримання за період від жовтня 1996 до жовтня 1999 року.

22 березня 1999 року обласний суд зобов'язав шахту «Єнакіївська» виплатити заявнику 10 263 грн. 24 коп. заборгованості по заробітній платі.

Після того, як ці судові рішення стали остаточними та за ними було розпочато виконавче провадження, заявник безуспішно намагався ініціювати повторне відкриття судових проваджень, вимагаючи збільшення суми компенсацій.

Відповідно до даних Уряду борги за судовими рішеннями були повністю виплачені заявнику частинами, остання виплата з яких була здійснена у вересні 2003 року. На підтвердження цього Уряд навів копії рішень про завершення виконавчого провадження, ухвалені 19 та 26 вересня 2003 року відділом Державної виконавчої служби Єнакіївського міського управління юстиції (далі – виконавча служба) щодо шахт «Єнакіївська» та «Полтавська» відповідно.

Заявник з цим не погоджувався, зазначаючи, що він одержав лише частину боргів, присуджених йому у судових рішеннях. Проте він точно не визначив несплачену суму і не надав інформації про те, чи він оспорював рішення виконавчої служби про завершення виконавчого провадження.

Зміст рішення Суду.

Заявник покликаючись на ч.1 ст.6 та ст. 13 Конвенції, а також на ст.1 Першого протоколу до Конвенції, скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення від 12 лютого та 22 березня 1999 року у належний строк.

Уряд вказував на те, що заявник не може вважатися потерпілим у сенсі ч.1 ст.6 Конвенції, оскільки рішення у його справі виконане, а тому скарга є неприйнятною. З цим не погоджується заявник, вказуючи, що таке рішення виконане не в повному обсязі.

Суд вказав, що з доступних йому документів не видно чітко, коли ж саме судові рішення на користь заявника були виконані повністю. Проте є очевидним, що рішення були виконані у вересні 2003 року з урахуванням того, що виконавча служба встановила факт виплати усіх належних заявнику сум грошей, а заявник не оспорив це рішення на національному рівні.

Проте той факт, що судові рішення на користь заявника були такі виконані, не позбавляє його статусу потерпілого стосовно того періоду,

коли такі рішення на його користь залишалися невиконаними. Відповідно, Суд відхилив попередні заперечення Уряду.

Далі Уряд висловив заперечення щодо вичерпання заявником усіх національних засобів правового захисту, подібні до тих, які висловлювалися ним у попередніх аналогічних справах (див. рішення у справах “*Sokur v. Ukraine*” (рішення про прийнятність), “*Trykhliv v. Ukraine*”). На думку Суду, ці заперечення повинні бути відхилені з таких самих мотивів, які висловлені Судом у згаданих вище його рішеннях.

З огляду на те, що затримка у виконанні остаточних судових рішень на користь заявника піднімає важливі питання права та факту згідно з Конвенцією, його заява є прийнятною у цій частині.

Суд вказав, що судові рішення на користь заявника не виконувалися протягом чотирьох з половиною років.

Суд нагадав, що він вже встановлював наявність порушень ч.1 ст. 6 Конвенції та ст.1 Першого протоколу до Конвенції у багатьох подібних випадках (див. наприклад, рішення у справах “*Sokur v. Ukraine*” (рішення про прийнятність) та “*Sharenok v. Ukraine*”).

Дослідивши всі матеріали справи, Суд не знайшов підстав, аби дійти у даній справі іншого висновку, аніж у вищезазначених справах.

Отож, у даній справі мало місце порушення ч.1 ст.6 Конвенції та ст.1 Першого протоколу до Конвенції.

Суд не вважає за необхідне розглядати цю ж саму скаргу і на предмет порушення ст.13 Конвенції.

Скарги заявника на порушення інших статей Конвенції, зокрема ст.14 та ст.3, Суд визнав неприйнятними як необґрунтовані, оскільки він не знайшов у матеріалах справи ознак наявності порушень Конвенції за цими статтями.